

INGEZONDEN

„SPOOKBEELD”?

Geachte Redactie,

In het Tijdschrift voor Tandheelkunde van het oktobernummer 1958 staat een redactioneel commentaar van de hand van Prof. BUISMAN, onder de titel „Spookbeeld”, naar aanleiding van de artikelen in het augustusnummer van het Tandartsenblad aangaande het al of niet tekort aan tandartsen in Nederland.

Gaarne wil ik heel in 't kort op enige „aanmerkingen” ingaan over sommige schrijvers in dit artikel genoemd.

Daar staat n.m. in de aanhef letterlijk: „Het Tandartsenblad heeft – naar 't de indruk wekt – niet zozeer om richting te geven doch meer om een uitlaatklep te verschaffen voor de divergerende inzichten, etc.”

Laat ik u verzekeren waarde collega BUISMAN, dat ik geen enkele behoefte heb gevoeld om in deze kwestie iemand, wie dan ook, een bepaalde richting op te dringen – nog minder om een uitlaatklep voor mijn mening te hebben. Ik kan u hieromtrent volledig gerust stellen; ik ben enkel en alleen door de redactie van het Tandartsenblad vriendelijk verzocht om aan het bewuste augustusnummer mee te werken door mijn visie op het bewuste probleem te geven.

Dat wij verontruste practici zouden zijn, kan ik niet accepteren en dat wij ons niet boven onze gevoelens zouden hebben weten te plaatsen, kan ik ook niet onderschrijven. Ik meen dan ook te mogen constateren dat, gezien onze documentatie, van „gevoelens” geen sprake kan zijn geweest.

Ten slotte wil ik nog even ingaan op het aanhalen van de schooltandartsendienst door de geachte schrijver. Op 't ogenblik is er in Noord-Limburg in een middelgrote plaats een experiment – althans wat Limburg betreft – bezig op het gebied van schooltandheelkunde. Dat er in de overige plaatsen van Noord-Limburg nog geen dergelijke diensten functioneren is helemaal niet te wijten aan onvoldoende mankracht of kwade wil van de collega's om niet meer te willen werken, doch is enkel en alleen een gevolg van het feit dat van ziekenfondszijde in deze streek niet de medewerking wordt verleend tot het instellen van stichtingen voor schooltandheelkunde, zoals deze in het overige deel van het gewest wel fungeren.

J. H. J. GERARDS – Maastricht

Naschrift

Bovenstaande reactie van collega GERARDS op de „commentaar” in het oktobernummer van het Tijdschrift voor Tandheelkunde, waarvan hij zo vriendelijk was de redactie een afschrift te doen toekomen, biedt mij een welkome gelegenheid enkele door de schrijver ongerechtvaardigd geachte conclusies nog even nader te belichten.

Wanneer ook in de studie van GERARDS en VAN DE VEN een grondtoon van erbijbetrokken-zijn kon worden beluisterd, dan dient dit niet te worden opgevat als een hen persoonlijk rakende kwestie. Natuurlijk heb ik geen ogenblik gedacht aan een oratio pro domo in engere zin, maar wel aan een collegiaal zich verbonden gevoelen met wat geacht wordt een erkende groepsovertuiging te zijn. Om hieraan een deugdelijke basis

te verschaffen hebben de schrijvers een verdienstelijk en objectief onderzoek in hun gewest ingesteld.

Maar in gemoede, wanneer de geachte auteurs menen te moeten concluderen, dat in Limburg voorzeker niet van een tekort aan tandartsen kan worden gesproken „en dat de gemiddelde tandarts hard moet werken om, zij het dan niet direct voor het heden, maar vooral voor de toekomst voldoende reserves te kunnen vormen, ten einde in de stijgende behoeften de studies der grotere kinderen en de zorg voor de eigen oude dag naar behoren te kunnen voorzien”, kan men het de onbevangen lezer dan euvel duiden dat hij in deze uitspraak – naast het objectieve betoog – een gevoelsaccent waarneemt dat boven een onbewogen constateren van feiten uitgaat?

Wat voorts de betoogtrant van andere opstellen in het augustusnummer betreft, krijgt men veeleer de indruk van een gevoelsmatige, gefirriteerde afweer dan van een nuchtere bewijsvoering. Men leze er de betreffende beschouwingen maar op na. Daarin wordt gelaakt de wijze waarop de sociale vraag naar tandheelkundige verzorging is gewekt: „praktisch gratis”, „geforceerd” en „omdat het zo weinig kost”. De schrijvers veroordelen deze, alsof dat aan de vraag als zodanig iets afdoet, en hebben wantrouwen in de duurzaamheid ervan. Kan men werkelijk menen dat deze vraag nog weer ongedaan zou kunnen worden gemaakt en niet van blijvende aard zou zijn, ja zelfs toenemen?

Men kan bezwaarlijk geloven dat deze schrijvers zich boven hun gevoelens hebben weten te plaatsen en niet verontrust zijn door de „gratuite cassandra-voorspellingen, gedekt door Kamerleden, hoogleraren en sommige tandartsen”. Wanneer voorts gesteld wordt dat de honorering van assistenten aan het Tandheelkundig Instituut niet veel hoger ligt dan het salaris van een Mulo-onderwijzer en verder „weinig werkelijke vraag” tegenover „niet-reële vraag” wordt gesteld, kan men zich terecht afvragen of dit, naast een ongefundeerde gevoelsuiting, iets anders is dan een niets bewijzend gerangeerd van woorden.

Ten slotte wil ik gaarne geloven dat er in Noord-Limburg aanwijsbare redenen zijn voor een tot nu toe ontbreken van schooltandverzorging. Maar desondanks blijft de potentiële behoefte toenemen en deze zal na het wegvallen van de buiten-tandheelkundige weerstanden gehonoreerd (moeten) worden. Dit is slechts een zaak van tijd en...
mankracht.

B